

LAGERLÖF, NILS

Et godt råd och upmuntrande eftersyn
til en andelig förening i trone med
Gud, beledsagad af christelig
omgångelse med de goda i kärleken,
såsom högsta tröst i lifwet och i döden
af Guds nåd; då enke-p

1761

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
  - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
  - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
  - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

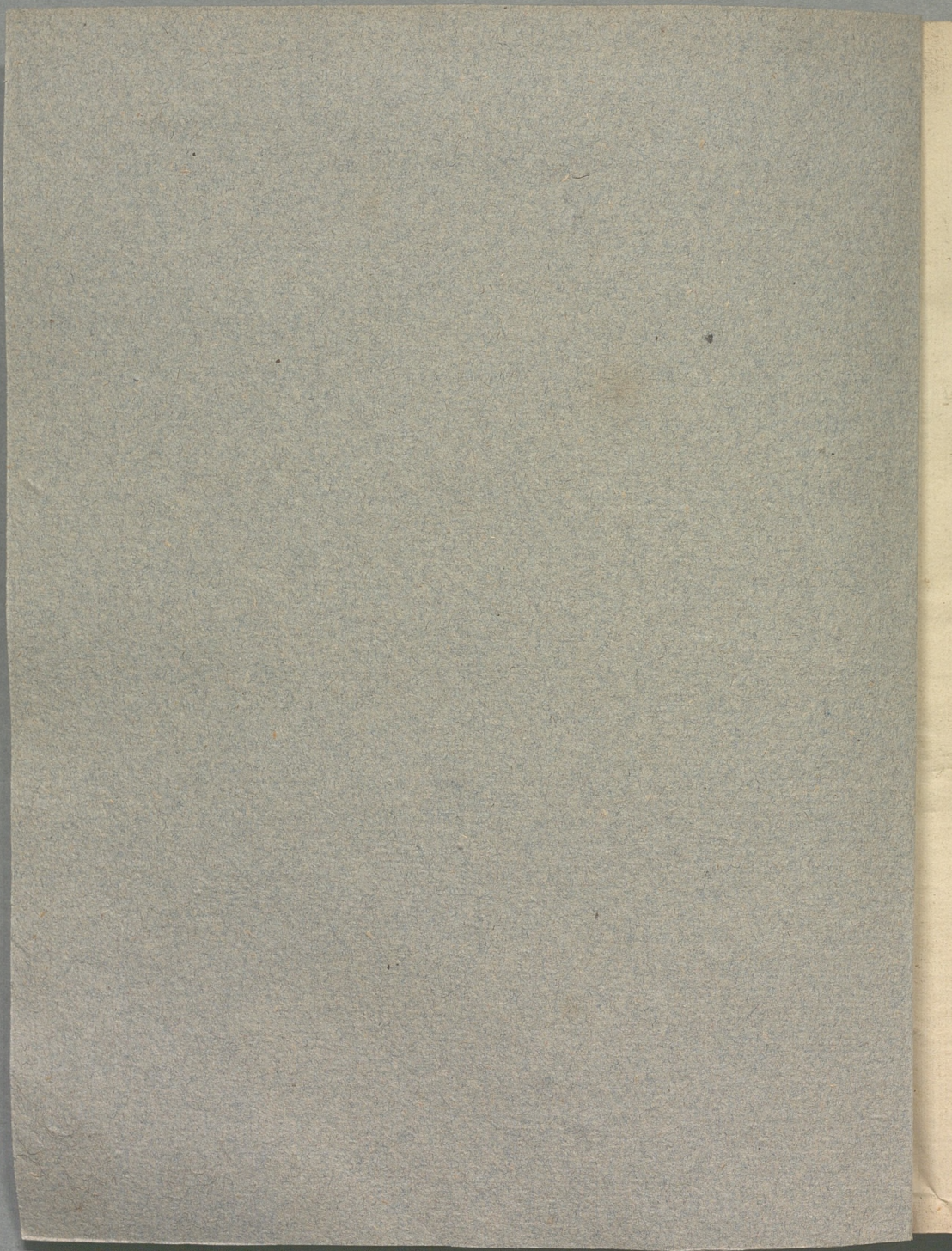
Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

Lagerlöf, N., [Likpredikan över] Maria
I s e r...1760.1761.

Likpred.
Esne 1950.

1700-1821

Likpred.
Före 1900.

1780-1829

Et godt Råd och upmuntrande
Eftersyn til en andelig förening i Trone
med Gud, Beledsagad af Christelig omgån-
gelse med de goda i kärleken,
Såsom högsta tröst i Lifwet och i döden
af Guds nåd ;

12

Di
Enke - Probstinnan,
Fordom

Högåreborna och Dygd - Adla,
Nu ewinnerligen Saliga,

M R W

MARIA ISER

Efter en högtberömlig, och i Christelig
försigtighet förd 90-åra lefnad, af sina Barn

och Barna-Barn, samt en Förnäm, heder-

lig och talrik Församling, beledsagades til

sin jordiska huddos hwilorum i Ny-

Eds Kyrka den 8 Junii 1760.

I en Christelig Lif Predikan

Betraktadt och förestådt

af

NILS LAGERLÖF.

S. Th. Doct. och Superintendent i Carlstad.

Tryckt i CARLSKAD 1761.

Enr Mag. Segermark

Denna. Lik = Predikan.

Warder.

Salig. Fru. Brobstinnans.

Esterlemnade.

Samteliga.

Kära. Barn.

Mågar.

Och.

Barna = Barn.

J. Christelig. Wälmening.

Tilågnad.

21f.

A U C T O R.

A & O.

Et saligt afsted oss förlän,
O Gud! af denna werlden,
Då wij sku dö och fara hän
Den dyra sista färden!

Med denna bön berede wi oss, hwar sit hjerta,
til nu förestående Christeliga Begravnings-act,
i Guds Faders, Sons, och Helige Andas Namn,
Amen!!!

SÅren göre mig det och det, om dö.
Den icke skal skilja oss åt! Uro gan-
sta tänk-wärda ord af en Biblisk Hi-
storia om twänne Gudfruktiga En-
fors, Moders och dotters, Naëmi och Ruths, fassa,
inbördes förtroliga kärlek til hwarannan. Naëmi
wisar en huld Moders kärlek för sina barn: Ruth
wördar, älskar, wärdar och stöter på det ömaste
sin

sin Swär moder Naëmi: wil icke skiljas ifrån henne; wil hálre blifwa qwar; gärna och oförtruten utstå all möda och beswår; hálre lefwa och dö med henne, än öfswergifwa sin tro til Gud, och wördsamma kärlek til sin gamla Moder; förseglar detta sit goda upfåt med dessa estertänkelige ord: **H**Ären göre mig det och det, om döden icke skal skilja oss åt!

Ruth 1:
17.

I denna historia föreställes oss en upmuntrande estersyn och skön spegel, icke allenast både til Christelig tro och kärlek i almånhet til alla Christna menniskor, och enkannerligen til en fast och inbördes trogen kärlek föräldrar, barn och kära anhöriga emellan; Utan dessa ord äro äfwen bewekande skäl, at tillika tänka på wår dödelighet, at besinna det timmeliga lifwets owaraktighet, och därför alltid med den helige David bedja, at Gud wille lära oss, at wårt lif et mål hafwer, wi

Psal. 39: dö, och hädan måste; *Ey* lifwet, det timmeliga, ware så godt och långt, som det kan,
5.
Syr. 41: så warar det dock en liten tid. Därföre är
16. fuller döden det hus, som allom lefwandom
Hiob 30: förelagdt är, uplöser altså den timmeliga omgångs-
23. gelsen, och skiljer de sätaste, käraste wänner åt: En skilsmässa, som emellan sätta wänner kan fuller å dmise sidor naturligen wara ganska känbar och smär-

smärtosam; Men Gudi lof! **HEX**ren lefwer,
 och lofwad ware wår tröst! Gud, wår hæl- *2. Sam. 22:*
 sos tröst, **I**esus lefwer. Christi kärlek til oss *47.*
 syndiga menniskor, den är öfwerswinneligen stor,
 den öfwergår alt wårt förstånd, den är starkare än
 döden. Christus har af idel oförskuld kärlet låtit
 sit lif för sina wänner; Och af denna sin obe- *Job. 15:13.*
 skrifweliga kärlek, i och med sin död för wår skull,
 borttagit döden, öfwerwunnit honom, som döden
 i wäld hade, djefwulen, och upswulgit dö-
 den i segren; samt, til Guds barns tröst, lifwet *1. Cor 15:*
 och et oförgängeligt wäsende framburit i lju- *54.*
 set, genom Evangelium. *2 Tim. 1:*
10.

Sälle de, som i trone med Christis Brud til än-
 dan kunna säga: Jag håller honom, och wil
 icke öfwergifwa honom: de lefwa här **HEX**. *Cant. 3:*
 ranom, ty, medan de lefwa här under mycken *4.*
 swaghet i köttet, så lefwa de i Guds Sons *Gal. 2: 20.*
 tro: Dö de, så är döden dem en winning, ty
 Christus är deras lif, ehwad de då lefwa eller *Phil. 1: 21.*
 dö, så höra de **HEX**ranom til. De kunna då,
 i så wälsignadt tilstånd, wälsörnögte i sin Gud,
 gärna skiljas wid den onda werlden, och med godt
 mod taga et kärligt affked utaf qwarlätne käraste
 wänner, hoppas med dem, af Guds nåd, en gång
 åter samlas i ewigt lif och glädje, wid wårs

Tit. 2: 13. **H**ERAS och Frälsares **J**ESU Christi härliga uppenbarelse; och alltså til slut wända sig från det förgängeliga til den ewigt lefwande Guden och Frälsaren, med Apoftelen trösteligen sägandes hwar för sig: Jag är wiß på, at hwarcken lif eller död, eller något annat skal skilja mig i

Rom. 8: från Guds kärlek, som är i **J**ESU Christo.
38.

Wälsignade i **H**ERANOM **J**ESU Christo! Wi få nu, wid denna Christeliga, mycket heder och tånk-wärda begrafnings-act, en ny påminnelse, at döden skiljer käraste wänner, Föräldrar, kära barn och anhöriga åt, då wi tillika med en widlyftig och mycket Heder-wärd familia af kära barn, barna-barn, och å ymse sidor utgrenade ätteläggare måste sakna ibland oss En för sin dygd, Gudsfruktan och alla sit fön och stånd pryddande ägenskaper öfwer alt här i landet, wid en sällsynt, wälsignad och hög ålder, almänt älskad och wördad Heders Fru, för detta Dygdådla och Högtåreborna Enke-Prostinna här i NyEd, Fru **MARIA ISER**. Såsom wi ock nu med dessa kära barn, samt djupt förjande slägt och Närskyldta, uti en ansenlig Lif-process, äre uti detta **H**ERANS hus församlade, at til sista skyldigaste äre-tjenst följa wår Saliga Dödas andelösa lekamen til des hwilorum, och med Christ-wanliga Kyrko-ceremonier jordfästa.

Wi

Vi sakne altså en Fru, som, under den timmeliga umgängelsen, efter Guds wisa Nåd och Skieffelse, fått flera gånger altjämt försöka denna tidsens wedermödo, medelst bedröfweliga och hjertdriga Skilsmåffor ifrån såta ägta Män och wänner; Men af samma Guds wedergweckande Nåd och Nåd fått lära sielf låta sig i hoppet och Christelig tålmod åtnöja med den Himmelsta Fadrens wilja, såsom altid den bästa, och därmed har wår Saliga Christendoms Syster lämnat oss en wacker eftersyn, både til förnöjelse i Gudi wid alla bedröfweliga tilfällen, och åstwen et hårligt efterdöme af en huld Moders kärlek och dmt wårdande omsorg för sina kära barn; Såsom de åter med oförändrad barnslig wördnad, oförtruten tjenst och upwaktning, Denne til Des död bemött; Då wår älskelige Syster, såsom wåre Fäder, trött och mått af lefwande, Skilt alt werldsligt och förgängeligt ur hug och sinne, wändt sig i hjertans tro endast til sin och allas wår käre HERre och Frälsare JESum, i så fast och trogen fdrenings åtanka:

Ingen skal mig kunna skilja ifrån den
 mig har så kär,
 En skal wara bågges wilje altid här
 och ewigt där.

Och denna sin fasta tro och kärlek til sin Gud och Frälsare har vår Saliga Syster nog tillkänna gifwit, och liksom förseglat med det härliga lif- och kraft- språk, som Hon här altjämt haft i hjertat, på sin tunge, och til en Lif-Text för sig utwalt, hwilket och mig nu anförtrodt är, at, wid denna Begravnings-act, uri Christelig enfaldighet, til vår tröst i denna dödeligheten korteligen förklara; Swartil wi os Christeligen berede med den Bön, vår Frälsare os sjelf lärdt och befalt bedja;

Sader vår 2c.

De heliga Guds ord, som vår Saliga Christendoms Syster sjelf i lifstiden utwalt sig til en Lif-och Begravnings text, äro beskrefna i den 73. Propheten och Psalmisten Davids Psalm, verserne 23. och 24. och lyda i orden således:

Texten

Texten Psalm 73. v. 23. 24.

Lifwål blifwer jag stedse
 wid tig: Ty Tu håller mig
 wid mina högra hand. Tu
 leder mig efter tit råd, och up-
 tager mig på ändalyftone med
 äro.

Exordium.

Wälsignade i HERranom Jesu Christo! Det
 är klart och tydeligt af det första ordet: Lifwål,
 som står i begynnelsen af upläsna Text, at denne
 Text har nära sammanhang med de föregående och
 följande verserna i hela Psalmen, och bör alltså
 des rätta mening til sit orda-förstånd där af in-
 hämtas. Men hwarken tid, tilfälle, eller mina
 swaga krafter, wilja nu medgifwa, at alt til des
 widlyftiga sammanhang wärdigt och omständeli-
 gen utföra: Såsom och detta heliga rum och
 närwarande omständigheter icke heller wilja tillåta
 här omröra några de Lärvas meningar om up-
 höfs.

hofs-mannen och tilfället til denna härliga Psalm, antingen Konungen, Propheten, och Psalmisten David sjelf, eller des berömlige Sång-Mästare Assaph, af en Prophetisk anda rörd, den i pennan författat. Det är nog, och lånder til mer uppbyggelse, wara därom förwiffad, at hele denne Psalm och upläsne Text är et fast Prophetiskt ord, efter Guds Andas omedelbara ingifwande skrifwit, och af Guds Nåd os gifwit til en tröstrik undervisning och bewis på Guds nådiga och nära förblifwande, med sin kraftiga hjelv och wisa Nåd hos de trogna, at styrka och wid magt hålla deras tro och hown, och dem uti allahanda bedröfwelses stormwäder ledsaga, at de uti sin swaghet icke falla, utan med sin förtröstan in til ändan hålla fast, och blifwa wid HERran, deras Frälsare och förlossare.

Betrakte därför:

Et godt råd och upmuntrande estersyn til en andelig förening i trone med Gud, och helig umgänge/se med de trogna i kärleken, såsom fullkomlighetens band, och bästa tröst i allehanda denna tiden påkommande bedröfwelser.

1. Den sanna Heliga föreningens och umgängelsens uphof, bestaffenhet, nytta och ljuslighet.

2. Sjelfwa Andans goda råd, med hela Nåde-ordningen, til den sanna heliga föreningen och kärliga umgängelsens sellhet af Nåden, i tiden, i döden och i ewigheten.

O Helge And gif oss din nåd ic. !!!

Förklaring.

Öfwer alt detta ikläder eder kärleken, hwilken är fullkomlighetens band. Så beprisar och uphöjer den Himmelsårda Paulus, af Guds Andas råd och omedelbara ingifwande, den sanna Christeliga kärlekens och heliga umgängelsens höghet, skönhet, fasthet och ljuslighet: Ty den Tre Enige, ewigt sjelfwesentelige, helige, härlige och högst fullkomlige Guden, för hwars heliga ögon all oenighet, syndig och okärlig skilsmässa är en skyggelse, han wil och, at hans dyrtköpta församling skal åfwen förnyas i trone och sits sinnes anda, til et heligt samsfund; altjämt mer och mer andeligen ikläda sig den nya människan, then efter Gud skapad är i sanskylliga helighet och rättfärdighet, och altså wara tåd och behagelig för

Coll. 3: 14.

Eph. 4: 24.

för Gud i trone på honom, som Färkommen
 är, **J**um Christum, såsom en Fär Christi
 Brud, utsmyckad i rent stinande silke, som är
 Apoc. 19. Helgonens rättfärdighet. Men ibland alla ande-
 8. liga smycken och Christeliga dygder, som det heliga
 samsundet härligen pryda, och den Christeliga um-
 gångsens samhälle i alla stånd sammanbinda och be-
 fästa, heter det i de anförda orden: Öfwer alle
 ikläder eder kärleken, hwilken är fullkomlig-
 hetens band. Och det för den orsak, emedan
 den sanne Christtroigna kärleken är et fort be-
 grep och innehåll af alla Christeliga dygder och
 hela Gudaktighetens utöfning; kallas därför af
 Rom. 10: 4. Guds Andas Lagsens fullbordan: En oförlit-
 nelig skat: En andelig ofkattbar och helig kläde-
 bonad: En förebild redan här i ofullkomligheten
 til Guds barnas obestriwliga härlighet i det
 ewiga lifwet. Fördenstul, med detta budet, at
 ikläda sig kärleken, som är fullkomlighetens
 band, så bifaller icke Apostelen deras falska lära,
 som sätta kärleken til grund i rättfärdiggörelsens
 hwilken allena gäller för Gud; utan förkastar och
 förlägger den grundeligen. Han gillar icke heller
 de födsligen sinnades skenhelighet, som älska blott
 med munn och tungan, utan hjerta, sanning och
 gerning; Sådane skrymtare, som äro like måla-
 de bilder och belåten, utan lif, eller skugga utan
 kropp

frop, och frop utan själ: Han svogas aldeles wid de ondas rote, som kobra sig tilhopa likasom med wagns rep til at synda, såsom Propheten *Ef. 5: 18.* skrifer. Utan Apostelen förstår här i anförda orden enkannerligen den inbördes broderliga kärleken både i större och mindre samhällen, af rent hjerta, af godt samwete och en ostrymtad *1 Tim. 1: 5.* tro. En kärlek, som tänker intet något argt, intet gör sin nästa något ondt, utan alt godt; En kärlek, som har sit ursprung af Gud, och är förknippad äfwen med et utwärtets känne-tekn på en helig kärlek til Gud i trone. Bägge ofskiljaktige, bägge tronens frukt genom andan. *1 Joh. 4: 20* Ty såsom en frisk och liflig hy och färg, samt lifaktig värma i människans frop, icke har eget lif, utan utwisar människans naturliga lif; så är ock den samme kärleken altid fölgaktig med tron, såsom et Guds Andas nåde-wärk och gåfwa, och har medelst nådamedlen sit lif af Christo: Men en andeligen lefwande tro är icke säfång, frukt och näringslös, utan altid wärkande genom kärleken, lika *Gal. 5: 6.* som fruktbärande träs grenar hafwa sin saft och kraft af träets friska rot, såsom Christus lifnelsewis säger: Jag är winträet; och om de trog: *Joh. 15: 4, 5.* I ären grenarne; den som blifwer i mig, och jag i honom, han bär mycken frukt. Om

en så helig kärlek och tronens frukt skrifwer Apöste:
Col. 3; 15. len: Kärleken är fullkomlighetens band.

Och fast än i detta lifwet, och människans eget
 nu förderfwade tillstånd, ingen fullkomlighet är at
 finna, utan det är som den wise Sedoläraren skrif-
Syr. 18:6. wer: När en människa än sit bästa gjort haf-
 wer, så är det doch som nogast begynt: och
 tå hon menar, at hon hafwer fullkommat
 thet, så fattas ther ännu mycket. Ja så, at
 äfwen de helige här i sin största fullkomlighet och i
 förnyelsens tillstånd, måste sucka och qwilla: Jag
Rom. 7: 24 arme människa! så så doch, Gudi lof! Guds
 barn, som intet försumma eller säfångt emortaga
 Guds tilbudna, kallande, läckande Nåd; de så
 genom Andans bistånd mer och mer kraft, at wä-
2Pet. 3:18. ra til i nåden och wårs HÆRas JESU
 Christi kunskap, ifrån et Christendoms stycke til
Rom 1:17. et annat, af tro i tro, i hopp, tålamod, saktmo-
 dighet, mildhet, och flera Andans frukter, stadelig-
Eph. 3: 17. ga rotade och grundade i kärleken, til des det, som
 hos oss här fattas, endels och ofullkomligt är,
 wänder åter, och det som fullkomligt är, af-
 och efter Guds nåda-löfte i JESU Christo, kom-
1 Cor. 13: mandes warder. Medlertid wårkar Guds And-
 10. de genom trona en nådig sörening med Gud och
 det högsta goda, at de trogne kunna skyla sin swag-
 het

het under vår käre Frälsares oss förvärfwade rö-
 da och hwita rättfärdighets kjortel, samt der,
 med öfwerflädde, frögda sig i **HERR** Kandem, *Ef. 6:10.*
 at de hafwa en förswarare när Fadrenom,
JESUM Christum, den rättfärdig är; då det *1 Job. 2:1.*
 heter i sanning om den Christeliga kärleken, at den
 öfwerstyler all öfwerträdelse. Och hwaräst *1 Pet. 4:8.*
 tron så lefwande och rättfärdens är, der blifwer och
 et heligt samfund, et Gudi behageligt samman-
 hang och ljuflig umgängelse inbördes i det goda,
 med de goda, såsom lemman, alle wacker förenade
 til Et, uti en andelig kroy, under det Ena huf-
 wudet, Christo, uti en Christelig församling ge-
 nom Andan; Alla inbördes **ENS** tillsinnes i det *Rom. 15:3.*
 goda efter **JESUM** Christum, sökande, efter
 hand mer och mer af Nåden styrkte, alla Et, och
 det goda, efter ena reglo; älska alla Et, hoppas *Phil. 3:16.*
 alla Et, blifwandes wid det godt är, på det
 wi med **ENOM** hug och med **ENOM** mun må: *Rom. 12:9.*
 ge prisa Gud och wårs **HERR**as **JESU**
 Christi Fader! och der med så af Guds nåd här
 alt godt, hjelp och tröst, frid och frögd i Gudi, och
 ändteligen ewigt lif och salighet af det högsta Go-
 da: Ty **HERR**en warder blifwandes med de *2 Chbrön. 1:*
 goda, står det. Och den som blifwer i denna *9, 11.*
 kärleken, han blifwer i Gudi, och Gud i ho-
 nom. Ty der med är kärleken fullkommen, at *1 Job. 4:*
 wi *16, 17.*

vi hafwom en förtroöstning på domedag,
skrifwer den helige Johannes. Det oförlifneligt,
härligt, lustigt och saligt samsund och umgängelse!

- i Sam. 2: 9.* Derföre, då ingen menniska förmår något af egen kraft, såsom den Gudfruktiga Hanna prisar Guds nåd i loffsången, och **JESUS** sielf betygar:
- Joh. 15: 5.* Mig förutan kunnen I intet göra, så förmå doch de trogne, under myrken egen ofullkomlighet,
- Phil. 4: 13.* alt genom Christum, som dem mäktiga gör. Således, emedan, utan föreningen i trone med **JESU**, ingen fast tröst och hjelp på hela jorden är at finna uti de stora bedröfwelser, som alt jämt påkomma; ty intet namn, ingen person, ingen ting är oss menniskor til salighet gifwen, utan
- Act. 4: 12.* allenast **JESU** Namn, **JESUS** allenast med sin dyra förtienst är af oförskuld idel förbarmande nåd och kärlek, grunden och förtjänande orsaken til all tröst och hjelp, som på jorden sker, under wår mödosamma wandring genom denna jämmerdalen; fördenskul är intet bättre råd, ingen annan tilflykt til tröst, hjelp och salighet, än detta oförlifneliga Guds Andas råd genom Apostlarne: Tro på
- Act. 16: 31.* **HERREN JESUM**: Den saliggörande Tron är nådemedlet på wår sida, och en andeligen lefwande hand at taga emot, och oss tillägna **JESU** hos Gud högtgällande dyra förtjänst til en nådig för-
ening

ening med Gud och det högsta goda; Men JESU öfverswinneliga kärlek är utan all wår förskyllan, med sin dyra förtjänst både allena grunden til wår försoning med Gud; ty Gud war i Christo och försonade werlden med sig sielfwan, och altså ^{2Cor. 5:19.} tillifa med Fadren och den Helige Anda medelst försonings ordet, af idel nåd sielfwa gifwaren och meddelande orsaken til wår förening med wår gode Gud, så nära i trone förenad, at de trogna genom Andans bistånd med tröst alltid kunna tänka på JESU dyra förtjänst, när bedröfwelhe är på fårde; Med JESU tala, när wårt hjerta är i ångest, och trösteligen säga: JESUS är min wän den bästa, Swilkens like aldrig är etc. Och ändteligen wid honom kunna wi, af denna saliga trons förening, blifwa, och honom i trone, och i hans namn, med Församlingen bedja:

Wärdes JESU när mig blifwa,
Och alt ondt ifrån mig drifwa!
Ty Jag håller mig til dig:
Blif o JESU städs hos mig!

Och en sådan tröste-svegel lämnar Guds Ande oss uti upläsne text til estersyn uti stora sammanhängande hjerte-sorger, af den Helige Davids exempel, som under hjertqwäljande sorg öfwer egen swaghet,

swaghet, och det myckna onda, som han med grä-
 melse och mycken förargelse måste se, höra, och
 sielf med egit förakt, banner och förfölgelse, alt
 jämt känna och förfara, war i stor fara, at af
 swaghet göra et affall; Men HERREN, den helige
 och kärleksfulle Himmeiske Fadren, som säger til
Jer. 30: 11. det beträngda Israel: Jag är när dig, at jag
 skal hjelpa dig; Han war icke långt borto, u-
 tan såsom altid, alla dagar så nära hos och med
 de sina, och säger genom Propheten: Ur jag icke
 en Gud, den hart när är, och icke en GUD,
 den fjärran är? Denne Guden öfvergaf icke sin
 tjenare. Hans hulda Faders hjerta brast ho-
 nom i hans lif, mer ömsint, än en faders och
 moders hjerta emot et kärt barn och älskelig Son,
Jer. 23: 23 förbarmade sig öfwer, och förekom honom i sid-
Jer. 31: 20 sta anfåttningen, styrkte så med sin mäktiga, nå-
 digt närwarande, hjelp- och kärleksfulla hand, at
 David, hjerteligen wederaueft med andelig kraft,
 släppte intet denna sig wid magt hållande nådige
 Guds hjelpe-hand, utan hölt fast i trone, och
 med glädje kunde trösteligen säga: Likwål blif-
 wer jag stedse wid tig: Tu håller
 mig wid mina högra hand. O et heligt,
 härligt kärleks-band och förening i trona emellan
 Gud och den troigna själen!!! Här må et Guds
 barn

barn häpnat i andelig glädje, och djup, värdsamste helig förundran öfwer Guds så nådiga och mäktiga, som wisa försyn och huldaste omsorg om de Sina. När bedröfwelsen är som störst, och själen nästan uppgifwen, så är Guds kärlek trofast; så är Guds hjelp både närmast, och wissast och bäst; Så kan man här i sanning säga: I nöden pröfwar man wännen. Ty när Gud allena är wisbet, och magt och råd och förstånd. *Job. 12: 13.*

När den trogna själen intet förmår sig sielf, såsom af sig sielf, hålla fast wid Gud och sin samlighets klippa; När hjertat begynner något wackla, tronens hand af swaghet wil falla neder, och hoppet i nöden upgifwas: Så gör **HERR**en Gud allena hjertat wist, Han utser tiden at hugswala; så föröker och styrker Gud tron, och håller den wid magt genom sin rättfärdighets högra hand; Så blifwer en lustlig förening och samljud emellan den helige Guden och den trogne själen, som då håller sig wid sin Sjåla-wån och säger: Likwål blifwer jag stedse wid dig: Tu håller mig wid min högra hand.

Loftwad ware Gud! De som **HERR**ans Namn frukta, **HERR**en wet och märker det. *Mal. 3: 16.*
De äro stedse i nådig åtanke hos och för det Allseende

seende Sgat; och såsom en tänke, skrift teknade på hans finger. Gudi lof! den faste Guds grund blifwer ståndandes, och hafwer detta infegel: **S**ERren känner sina! Den allwetande Guden wet så wäl, hwilken som skal blifwa wid sin nåd och Anda; blifwa en man efter **1Sam. 13:1.** Guds sinne och hjerta.

Jesus Kristus har af idel nåd och kärlek, före än werldenes grund lagd war, i sin ewiga allwetenskap utwalt den trogna själen til sin andeliga och himmelska Brud, och i tiden gifwit henne sin trofasta hand, med så nådig tillsägelse genom Propheten Oseam: Jag skal trolofwa dig mig i rättfärdighet och dom, uti nåd och barmhertighet; Ja uti trone wil jag trolofwa dig mig, och du skalt känna **S**ERren. **Os. 2: 19.**

Denne wår nådige Sjåla-wån, han gifwer oss uti sitt heliga ord, genom Andan, tronens hand, och håller sielf wår swaga tros hand, då han genom Andans ämbete uti sitt heliga ord wis ar oss sin outhärligen stora kärlek för oss, med sina dyra, för wår skul blodiga, genombårade och wid korsset fastspikade händer; wisar oss sin starka röda strids- och segersamme hand, der med **Han Ps. 24: 8.** för oss, såsom en hjälte, stark och mächtig i strid, kämpat,

kämpat, nederlagt och hårligen segrat öfwer alla
 våra andeliga fiender, synden, döden och djefwul-
 len; wisar oss den högra sköna, och hwita rätt-
 färdighets handen, dermed Han för oss fullbor-
 dat lagen, borttagit den handskrift, som emot
 oss war, tilfrids stält Guds strånga heliga rätt-
 färdighet emot oss, och blifwit dermed vår för-
 soning och frid hos Gud; Och sålunda wi *Eph. 2:14.*
 far oss ändteligen, dageligen sin wiga, behändig,
 alltid färdiga och nådigst hjälpsamma högtra hand;
 hwarmed Gud oss under vår swaghet hjälper,
 styrker, beskyddar, och för alt ondt, andeligen och
 lekamligen, til kropp och själ nådigt och mäktigt
 frälsar och bevarar,

Åf denna Guds nådiga hand blef den helige
 Davids swaga tros hand i frestelsens och anfått-
 nings stormen kraftigt styrkt. Hans swaga tro
 war först, såsom en förbråkad rö, men blef af *Es. 42: 3.*
 Guds nåd en *Hypostasis* och *Elenchos*, en grund-
 fast pelare, underbyggnad och ett oryggeligt stål
 til ett fast Christeligt horv; Hon war i förstone
 såsom en rykande weka, men blef sedan ett klart
 brinnande och lysande ljus, såsom Apostelen skrif-
 wer, at den sanna Christeliga tron är en wiss
 förlåtelse på det man hoppas, och icke twif-
 lar om det man icke ser. Och i sådan mening *Heb. 11:1.*
 säger

säger den Helige David i trone til Gud: Lik-
wål blifwer jag städse wid dig: Ty du
uppehåller mig wid mina höggra hand.

Denna sin nådiga hand bjuder och räcker off
Gud i sitt ord och dyra Sacramenten; Han wil
så gärna, at wi åter, med hans kraft, skola räk-
ka Honom wår wackra höggra hand, såsom han
är benågen, wil wara och blifwa med oss: Står
hela Nåde-dagen med sina uträkta nåde-är-
Ef. 65: 2. mar, wil oss liksom omfamna, fallar och bju-
der så käriligen: Kommer til mig I alle som
arbeten, och ären betungade: Jag wil we-
Mat. 11:28. derqwecka eder!

Den gode Guden förmanar icke allenast genom
Propheten til trones sanna förening med så nå-
digt löfte: Om I hållen Eder til mig, så
Jer. 15: 19. skal jag hålla mig til eder; Utan wår HER-
re Jesus Christus beder sin Himmelske Fader så
hjerteligen, icke allenast för sina Lärjungar och A-
postlar, utan och för oss alla, som genom deras
ord skola tro på honom, at de skola wara
Ett til sinnes i trones enhet och inbördes he-
lig umgängelse, såsom den himmelske Fadren
Joh 17: 20 med sin ewige Son äro ett til wäsendet; ty
21. til

til de hällige, som på jorden äro, och til de
hårlige har Gud alt sitt behag. Ps. 16: 3.

Vi hafwe wäl då största orsak af så stor nåd
läggas off winning om, at hålla off til, och wid
wår gode Gud och Frälsare, och i trone stadsfö-
blifwa, sågandes i andelig glädje af hjertans tro
til Guds lof: Denne GUDen är wår GUD
altid och ewinnerliga; han förer oss såsom
ungdomen; Swilket ord är aldeles entigt med Ps. 48 13.
Dessa den helige Davids ord i wår Text. Tu le-
der mig efter ditt råd; och skal blifwa wår
betraktelses

Senare Del.

Tu leder mig efter ditt råd. Med dessa
ord betyger den helige David sitt tack samma hjer-
tats ödmjuka wördnad för Guds nåd och hjälp-
samma höggra hands tröst i sin största bedröfwel-
se; årkänner sin egen swaghet, förödmjukas sig
för den så gode, som wise och mächtige Gudens
alt wälstyrande hjälp och frälsning, tillskrifwer all
sin uprättelse och förmågo at tro uppå, och i
trones förenig stadsfö blifwa wid sin Frälsare,
endast och allenast Guds nåd, Guds wisa och
mägtiga

mågtiga styrelse, och säger: Du leder mig
efter ditt råd.

Vi äro alle uti wårt eget, nu efter det högst
beklaglia syndafallet djupt fördärfwade tillstånd,
af oss sielfwe, såsom af oss sielfwe, bort-
Eph. 4:18. Komne från det lif, som af Gudi är. Vi
äro alle icke allenast naturligen liksom små spä-
da barn, som först måste ömt och granlaga
båras, och sen wid den lilla tilragande äldren
wackert wid handen ledas, at de icke måge
stapla, falla, sig illa stöta och skada; utan men-
niskans egen kraft, hållt i andeliga saker, råd
och omdöme är aldeles ingen, sämre än de små
barnens: Så wi hafwe wäl orsak med den wi-
se Konungen och Propheten säga: hwilken men-
Prov. 20: niska förstår sin egen wäg, eller huru hon
24. sin gång styra kan? och det som sedan warre
Jer. 10:23. är, de obotsfärdige fara alltid wille med hjer-
tat, stå alltid emot den gode Guds rådan.
Act. 7: 51. de, äro hårdnackade, och wilja icke den rät-
Hebr. 3:11. ta wägen.

Den gode Guden har fuller icke welat lem-
na menniskan råd, tygel, och regel, lös; men så
länge wi här hafwa hemman i lekamen; så
wil alltid altjämt den egna nu förderfwade fär-
lesen

leken råda öfwer: Den wil altid wara self-klof,
 ja ofta wijare än Gud. Den jordiska boningen
 betungar så stadigt sinnet, som mycket tänker, *Sap. 9: 15.*
 wid minsta afsteg och afwikande ifrån den
 uppbyggeliga Guds barna-Schola och Guds Na-
 das goda Råd. Så tycker hwar ock en sin
 wäg, sina tankar, råd och anslag wara rätta, *Prov. 21:*
 såsom den wise Salomo skrifwer: Ja äfwen de *22.*
 helige, i selfwa förnyelsens tilstånd, måste finna
 i sin odödeliga själ upstiga så många onda tankar,
 anslag, widriga och otidiga omdömen, äfwen om
 Guds wisa styrelse och regemente i werlden, så-
 som Dawid i denna Psalmen högeligen förtröt,
 och hade så när harmat sig til döds, af swag-
 het i sitt tycke staplar, såsom ingen Styreman wo-
 re, då han såg de ogudaktiga hafwa framgång
 i werlden, och stå såsom ett palats; men åter de
 fremde ofta föraktas och ligga under; hade
 derföre nit om Guds ära, men icke rättliga efter
 Guds råd och höga tankar, sågandes i fåwitsto:
 Skal det då fåfångt wara at mit hjerta ö-
 straffeliga lefwer? Si så äro äfwen Guds bar-
 nas egna råd och tankar blandade med så mycken
 ofullkomlighet i denna dödligheten: Wi fela alle,
 så många wi äro i mångahanda måtto; Så wi
 må wäl sanna den wise Sedolärarens ord, at
 ehwad

ehwad menniskan tager sig före, så låder al-
 tid något orient wid; och det går med de
 aldra bästa, lika som då man siktar, så blif-
 Syr. 27:5. wa sådorna alltid qwar. Det är så mycken
 swaghet och ofullkomlighet hos oss, ho märker
 huru ofta man felar? Hwaröfwer de frome
 måste förja och sucka, och med den helige Dawid,
 hwar för sig hjerteligen bedja Gud: **SKRe**
 Ps. 19: 13. förlåt mig mina hemliga brister! Men när
 wi af Guds nåd låte oss föras och ledas uti Hans
 helgedom, så få wi weta Guds uppenbaran-
 de råd; wi få der rätt känna både vårt eget
 swaga tillstånd, och äfwen lära, at Guds råd
 och tankar wid denna werldenes regemente och
 styrelse, äro icke människors råd och tankar,
 utan så mycket Himlen är högre än jorden,
 Ef. 55:8,9. så äro Guds råd och tankar högre än våra.

Wi kunna altså här af finna, at här på detta
 stället med Guds ledande råd icke förstås den
 Treenige Majestätiske Gudens egen, Högamäsen-
 teliga och för oss outransakeliga och höga wis-
 het, tankar, Råd och beslut; De äro med
 Guds oändeliga wäsende alltid ett och det samma,
 för vårt förnuft ett outransakeligt diuy; Ty
 hwilken menniska wet Guds råd? Kämt Guds
 Sap. 9:13. sinne? eller ho kan tänka hwad Gud wil?
 må

må wi wäl fräga. Wi böre fast mer i helig förundran med Apostelen wörda Guds outränsafeliga wisshet, sägandes: O hwilken djuphet af den rikedom, som är både i Guds wisshet och kunskap. *Rom. II:34*

Wi finne fuller ock, at det förträffeliga förnuftets ljus, som Gud efter sitt goda och wisa behag, uplånt i våra lefwande själar, såsom en liten strimma och skjen af det ewiga ljuset, är ett stort Guds råd, wisshet och wälgärning emot oss usla jorde-mattar, och liksom en god och hjälpsam ledestång i vår timmeliga umgängelse, at dermed wägleda oss genom denna werlden. Så wi ha wäl största orsak tacksamast ärkänna äftwen denna Guds stora wälgörning; Men wi måste doch finna, at förnuftets ljus, nu efter menniskans djupa och allmänna fördärf, är mycket förmodrad, så wi råke, som nogast på det här på jordene är, och finne ofta med plats på det som förhanden är. *Och Sap. 9:16.* altså är nu det menniskliga förnuftet aldeles otilräckeligt af sig selft, at wara vår rådgifware och ledare till andelig tröst och ewig salighet.

Sördenstull då här i texten heter: Tu leder oss efter ditt råd, så är wäl bäst och säkrast, med

med den helige David gå in uti Guds Helgedom, som Gud af en obeskriplig nåd i Jesu Christo för oss appenbarat uti den Hel. Skrift, af Helige Guds män, efter Guds Andas omedelbarliga ingifwande, skrefwen och oss til lärdom gifwen, at wi genom tålmod och

Rom. 15. Kristenes tröst skola hafwa en förhoppning. Uti denna Guds Helgedom, har Gud för Jesu skull oss appenbarat all sin nåd, råd, helga wilja, nåde-ordning, medel och hela wägen till andelig tröst och ewig salighet, såsom ett andeligen selt lefwande och lifgörande ljus, at deruti se, deraf få en andelig kraft, at Christeligen tro, hoppas och, uti helig umgängelse med de goda, tåligt wandra genom denna mödosamma werlden, och på ändalyktone genom en salig död uptagas til ewig ro och salighet uti Himmelen. Dersföre är detta Guds råd för oss wandringsfolk här på jorden, en Himmelledande Stjerna til ewigt lif och härlighet,

Den Helige Ande är oss af Christo förwärfwad och gifwen til rådgifware, at, genom denna Andans heliga ämbete uti nåde-ordningen med nåde-medlen gifwa goda råd, oss trösta och på råtra sannningens wäg föra och ledsaga. Det heliga Prediko-Ämbetet har dersföre, uti denna skrefne

skrefne och off uppenbarade nåde-ordning, fått Guds uttrydeliga befallning, at icke försumma, utan både uppenbarligen och synnerligen förkunna all Guds råd, at dem rätt utdela til hwar och en dyrköpt själs särskilta andeliga behof, det är; förkunna alla Propbeternes vittnesbörd om Guds nåd och råd i Jesu Christo, hälso-sam allom människom, at hwar ock en, som tror på Jesum, skal icke förgås, utan få syndernas förlåtelse i Jesu namn.

Act. 10:43

Så wäl leder Gud de sina efter sitt råd; Så hjerteligen wil Gud at alla människor skola följa hans råd; Komma til sanningens kunskap och blifwa frälste: Så är detta Guds råd, Ett lefwande, andeligen lifgörande råd. En Guds kraft til salighet allom som tro: Ett råd som frögdar själarne och gör de enfaldige wisa, det är sådana som låta säga sig, låta Guds Andas straffa, låra, leda och regera sig, och lika som fromma Guds Andas Schole-barn äro lyd- och lär-agtige at emottaga Guds Heliga ord och råd med saktmodigom anda.

1 Tim. 2:4.

Rom. 1.

Psal. 119:

130.

Så kärligen will Gud wara och förblifwa hos de sina genom sin Anda, uti nåde-ordningen, alt til Guds ära och wår salighet, alt til det heli-

ga ändamålet, at hans i **ND** trolöfwade
 Brud, under wäntan i hoppet på wägen icke
 må upgifwas, utan omwikeligen med hans hjelp
 blifwa Ett med **Jesus**. Men som allas wår i
 Döpet affsagde fiende, och den förföriska onda werl-
 den wilja så gärna missfunna Guds barn denna
 stora sällhet, aflåta aldrig med list och wåld at
 draga oss til affall ifrån den sanna lefwande tron
 och en Christelig umgängelse, ifrån en oskrymd
 kärlek til Gud, til sig och werlden; Och eme-
 dan äfwen i wårt kött, det är, i wår nu förderf-
 wade natur, bor intet godt, utan wårt eget öf-
 wer alt illfundiga hjerta, af en förwånd skade-
 lig kärlek och selfklohet, alt jämt wil låcka och för-
 föra oss ifrån Guds goda råd, afwända oss ifrån
 Gud och det högsta goda til oråd, at genom
 ond lusta i wilfarelse oss förderfwa; Så
 wet Gud ett annat råd, förer de sina barn, ef-
 ter sitt goda och wisa råd, uti ett andeligt Strids-
 fält; råder i sitt heliga ord, at ikläda oss all
 Guds harnest, Trones sköld, Salighetens
 hjälm och Andans swärd, som är Guds ord,
 Råder manneligen strida mot den onda lustan,
 at wi måtte emotstå och beståndande blifwa.
 Och med alt, til at underbjelpa denna andeliga
 striden, som för kött och blod är så widrig, så
 wet den gode Guden råd med allehanda utwärtas
 förtynande

förtynande sorgepusters, tillskickande, liksom med bittra och skarpa läke-medel, at efter hand dämpa och förqväfwa den egna förderfweliga kärlekens wränga smak; Och det alt intet off, til ondo, utan til wårt bästa, och sitt heliga namns lof och ära: Och altså, tillika med sitt lefwande och kraftiga ords tve- äggade swärd, som går igenom til dess det ätskiljer själ och anda, märg och ben, låter äfwen menniskan dermed känna sin egen swaghet och wanmagt, at rätt skilja emellan det synliga, ofta bedrägeliga och förgängeliga, och det sanna, högsta och ewigt waragtiga goda, samt til dess wäljande sitt hjerta med Dawid i glädje wända och säga: Det är min glädje, at jag håller mig intil Gud, och sätter mit hopp til **SKran SKran.**

Heb. 4.

Pf. 73. 28.

Så är Guds wilja altid en huld faders goda råd och hjertelag både i sorg och glädje, emot de sina fåra barn, alt til deras bästa, at de genom mycken bedröfwelse skola ingå i härligheten. Så är Guds råd med dem, som Gud älska, at först kämpa, sedan fröwas, först hafwa sorg efter Guds sinne, och sedan andelig glädje i tronens rättfärdighet, frid med Gud och frögd i den helge Ande genom **IKsum Christum.** Den så wise som nådige Guden wil

Act. 14.

dermed så wäl bereda sine trogne och dem i pröf-
we, ugnen bepröfwa, på det deras tro må myc-
ket kosteligare blifwa, än det fina gullet,
1 Pet. 1. som pröfwas i ugnen.

Guds råd blifwer altså fast och beständig
och godt, at den som wil wara en sann Christen,
älska och tjäna sin Gud i H:Krens fruktan, han
Syr. 2. måste bereda sig til frelse; Han måste, ehuru
Mat. 10:38 det kostar på, doch strida emot den egna och wrån-
Gal. 5:17. ga kärleken, som alltid har begärelse emot An-
Rom. 7:15. dan; Han måste icke förtycka, at utstå den ena
bedröfwelses hettan efter den andra. Dermed me-
nar Gud så wäl med de sina; de få dermed weta,
at de äro ägta Guds barn, som hållas altsjämmt un-
der den faderliga agan; Och det alt til den än-
dan, at den egna nu förderfwade kärleken och kött-
Rom. 8:7. sliga sinnet, som är en fiendskap emot Gud,
må mer och mer aftaga, och ett Guds barn ge-
nom Andans kraftiga bistånd i trone styrkt, un-
der dageliga bönesuckar om tronens förökelse, får
ändteligen trösteligen säga, eller i ett ensliget sam-
tal med sin Gud tänka: H:Kren är med mig
på högra handen, derföre skal jag wäl blif-
Psalm 8. wa wid mig. Si så låter Gud efter owä-
der solen skina, och efter jämmer och gråt
Tob. 4. begåfwar rikeliga med glädje. Och låt wara,
at

at både den andeliga inwärtens striden, och åstwen
 den utwärtens bedröfwelsen kostar så på Guds barn,
 kostar på at länge stadigt kämpa mot sitt eget kött
 och blod, sin egen förderfwade natur's kärlek, at
 den utwärtens menniskan aftager och förtynnes; ty
 all äga synes icke til frögd, utan til ångest: *Heb. 12:11.*
 Så är det dock ett godt Guds råd, syftande til
 vår största fullkomlighet i nådens tid, at synda-
 kroppen dess mer skal förswagas; men åter *Rom. 6.*
 den inwärtens menniskan dess mer tiltaga och
 förnyas dag från dag, at se på **JESUM**, *2Cor. 4:16*
 som trona begynt och fullkomnar, och af trones
 kraft tåligt löpa i den kamp, som förelagd
 är.

Si så gifwer Gud efter sitt råd dem tröttom
 kraft och dem magtlösom starkhet nog; at i *Es. 40:29.*
 hoppet wänta sin kropps förlossning, förgä-
 ta det, som til rygga är, sträcka sig til det,
 som framman til är; åstunda skiljas hådan
 och genom en salig död blifwa med **Jesu** altid. *Phil. 1:23.*
 Så går dem frommom på sistone wäl! at de
 få sin tros ändalykt, sina själars ewiga salig-
 het, samt, uti obefristlig Himmelsk ära och här-
 lighet, tillita med alla heliga änglar och utwalda
 Guds barn, få lefwa, wara och förblifwa hos
 Gud; honom ansikte mot ansikte åskada, och
 fullborda

fullborda Guds lof med ett ewigt Halleluja; Då all swaghet uphörer, wåra sorgedagar hafwa en ända, alt hwad här endels och ofullkomligt *Ef. 60:20.* warit, wänder åter; där inter orent och obesmitadt inkommer, men alt fullkomligt blifwer. O ett oförlifneligen ljustigt, beligt och saligt samfund och umgängelse, där kärleken blifwer fullkomlighetens band ewinnerligen.

Således hafwe wi forteligen i Christelig enfaldighet med hwarandra betraktat: En helig tros förening med Gud det högsta goda, beledsagad med en Christelig umgängelse med de goda i kärleken, såsom en ofskrymtad tros frukt och fullkomlighetens band: Och det alt af Guds nåd i Jesu Christo. Hwaraf wi hämtat en nödig lärdom och förmaning, at icke försumma eller såfångt anamma Guds för oss i sitt ord uppenbarade nåd och ledande Råd, utan söka altjämt hjertat dermed stadståsta, strida och stråfwa mot wår onda natur, at ingen ting må wara oss så får, som oss skal skilja ifrån Guds nåd i Christo Jesu, på det wi, efter Guds trofasta nåde-löfte, på ändalyktone måge få det saliga hoppets fullbordan, nemligen, när wårt lif, Christus, uppenbar warder, wi ock med honom må uppenbarade ewigt förblifwa i härligheten.

Coll. 3: 4.

Tillämp.

Tillämpning.

Ut nu, hwad i Christelig ensaldighet forteli-
gen anfördt är, något närmare lämpa til den-
na hederliga Begravnings-act, i synnerhet en-
kannerligen til wår i HERRANOM afledna, för sin
dygd och lofwärda egenheter i lifstiden almän-
neligen älskade och wördada, nu dess mera hos
oss saknada, men hos Gud erwinnerligen saliga
Christendoms Syster och Enke. Probstinnan här
i Ny-Ed, fördetta Adla och högtåreborna Fru
MARIA ISER; Så wore min skyldighet
mycket anförda til Dess wälförtjänta heder och
äre-minne, om min förmåga kunde swara emot
min önskan och goda wilja; Men förutan det,
at dygden talar alltid för sig self, behöfwer in-
tet pris-bref, den ägta dygden döer intet, är
alltid i minne hos Gud, och har selfwa san-
ningens eget löfte, at de rättfärdigas ämin-
nelse blifwer i wälsignelse; Så lærer äfwen
icke eller de fattas, som både rätteligen kunna,
samt hafwa både god wilja och förmåga, at i
wårket skyldigt utströ wärda äre-rosor, til wår
saliga dödas äminnelse. De hafwa äfwen så
mycket ömrogare ämne och anledning dertil,
som de hafwa den goda Allmänhetens enhälligt
sammansämmande wettenskap och wittnesbörd,

Act. 10:4.

Prov. 10:7

¶

at

at wår nu saliga Christendoms Syster, Fru MARIA ISER i lifstiden warit en Gudfruktig, dygdesam, jämt alfwarsam, årbar, förståndig och flitig hus-Moder, som sitt eget hus med förnuft regerat, samt både inne och ute heder, och äresam emot hwar man, altså en ljuflig qwinna och Matrona utan flärd och fåfångt krus.

Mig i min swaghet anstår bäst i Christelig enfaldighet beprisa Guds synnerliga nådiga försyn, wisa råd och faderliga wårdsnad andeligen och lekammeligen om denna wår nu saligen döda, alt ifrån Dess spåda linda, til des Hon til den sårre delen, Dess liflösa lekamen, såsom en mogen hwete kärwa, efter en salig död i godan frid så hederligen får beledsagas och införas i Sin hwilokammar, såsom Dess ådlare del, Dess sälla själ, nu redan wål beredd, och såsom en beprydd Christi Brud är införd i den Himmelste brudsalen.

Det är altså icke minsta prof af den Gudsomeliga försynens godhet och kärleksfulla råd emot wår saliga Syster, i det timmeliga, at Han af Guds hand lifsom planterad, härstammad både til Fäderne och Möderne af en Hederlig, wida namnkunnig Präst-slägt, som uti snart otaliga grönskande

grönskande telningar och ätteläggar, ymse sidor
 är utgrenad, icke allenast i vårt kära Wärmes-
 land, utan och nästan öfwer hela vårt wårda
 Swithiod sig utspridt, och ännu står i sin frodiga
 wårt. Af så godt ursprung har vår saliga Sy-
 ster haft god anledning, at ifrån de första barn-
 doms åren tidigt och wäl blifwa upfostrad, jäm-
 te en sann Gudsfruktan, äswen i alt, hwad nyt-
 tigt, wackert, Hennes lön och stånd anständig
 och prydeligt kunde pröfwat; dermed Hon i den
 frodigaste ungdoms wåren, genom egen dygd, se-
 diga och behageliga upförande gjort sig wäl wård,
 efter Guds wisa råd och skickelse, at winna myc-
 ket hederliga och ljufliga Måns tycke til säta och
 ägta förbindelser; Och således änteligen blifwet
 stelf en wälsignad Stam-Moder och prydnad
 för en ansenlig, mycket hederlig slägt af barn och
 barna barn, hwilka Hon, af en rätt Moder-hjer-
 tad huld ömhet, warit sorgfällig, at tidigt låta
 wäl anföra til alt godt uti HERRans fruktan,
 efter hwars naturliga böjelse, som bäst och tjen-
 ligast funnits, samt sedan alltid fört en god um-
 gångelse med de fromma, och i synnerhet med
 sina kära barn uti en inbördes förtrolig och Chri-
 stelig kärlek sammanleswat. Säsom de åter sin
 käraste Moder och Mor-mor med beständig heder
 och wördsamste ärfkänsamhet bemött och tilhanda

gått, til dess döden deras jordiska umgängelse up-
löst och åtskildt.

Uti Gudeligt efterfinnande af Guds, den Him-
melske Fadrens så ögonförligen ömma omsorg
om sig, wisa råd och Nådes hands ledan-
de med så mycken wälsignelses meddelande, äfwen
i den timmeliga umgängelsen, har wäl nu wår
saliga Syster icke funnat, än gifwa Gudi alle-
na äran, och wid den sällsynta högt-upstigande
äldren altjämt i andelig glädje uphöga och lofwa
Guds synnerligen stora godhet emot sig; i hjer-
tans tro blifwit wid, liksom kyssat på den Him-
melska Nåde-handen, med Psalmisten sägandes;
Du håller mig wid mina högra hand.
Tu leder mig efter ditt råd. Och enkan-
nerligen då wår saliga Syster haft hugnad, haf-
wa sina fåra barn och barna-barn hos sig försam-
lade, och wid oskyldiga kärleks-måltider äfwen se-
dem omkring sitt bord såsom friska oljo plan-
tor stå; så har wäl Dess sinne, öfwer så stor
Guds wälgärning bewett, haft fågnsamsta tilfäl-
le, med tacksamste årkånsamhet med Församlingen
utbrista i så hjertdriga ord.

Alt wår tid fêrnöjsamt strider, *N:o 268: 6*

Alt wi samte många år,

Alt wi tälje många tider,

Alt wårt hufwud bår grå hår,

Alt wi se och huggnas w

Wåra barn til fierde led:

Sådant af Guds godhet händer,

Som alt har i sina händer.

Eftersinnandet af så klar och ögonstjenlig Guds kärlek och godhet mot de sina, bör wisseligen upwåcka en andelig hjertefrögd i alla Guds barns sinne; bör styrka och stadfästa deras hjärtan, under denna tids mödosamma wandring, om Guds nådelöstes sanning; icke allenast at de frommas slägte skal warda wälsignadt och triswas, utan ock at den sanna Gudsfruktan är wårt lif och långa ålder; Och ändteligen böra så lysande exempel af Guds nåd wara för oss alla en upmuntrande eftersyn, at genom Andans kraftiga bistånd, i trone oss winläggga, at städse, ehwad här kan påkomma, likwål blifwa wid och hålla oss fast wid *SKran, SKran, wår glädje och tröst.* *Pf. 112: 2. Deut. 30: 20. Pf. 73: 28.*

Se wi ock widare på Guds godhet emot wår saliga Syster i det andeliga, så har wisseligen

Gud fört och ledsagat Henne efter sitt goda
 råd, då han ifrån första barndomen uti Guds
 eget hus lärde Henne sina seder och rätter och
 Zeph. 3: 5. hållet intet opp, såsom Propheten skrifwer: Der-
 med har själa wännen war dyre Frälsare först
 wetat laga och bereda sin utkärade Brud til en
 Ef. 6: 3. andelig plantering sin ära til pris. Men så-
 som våra jordiska örtogårdar och planteringar ic-
 ke trifwas alltid wäl af stadig Solstens hetta, u-
 tan fordra omskifte af Solken, kylande rågn, samt
 ock ibland af ett ljust ruskande blås wäder; be-
 höfwer äfwen, at af förfarna trädgårds-mästares
 händer flitigt skjötas, rätteligen omgräfwas, qwi-
 stas och omstäras, icke til dess skada och wanhe-
 der, utan til dess prydnad och frodigare wäxt; så
 har ock den gode Guden efter sitt wisa råd så wäl
 skickat och lagat om denna sin andeliga plante-
 ring; blandat war saliga Systers lefnad med glä-
 dje och sorg; låtit först sin blida glädje. Sol ljust
 uptindra och Henne fågna; men åter låtet ett
 starkt bedröfwelses Nordan wäder inbryta och blå-
 sa genom Des örtogård, på det Nådens mildt
 och andeligen uplifwande Sunnan wäder dess mer
 omsider måtte styrka och wedergwäcka. Den go-
 de Himmelske Fadren har efter sitt wisa råd och
 goda behag för war saliga Syster tidigt nog i de
 bästa glädje åren låtet det ena tjocka swarta be-
 dröfwelses

dröfwelses och sorgemolnet för Henne upgå efter
 det andra, at Hon kunnat af swaghet tycka, det
 Hennes glädje. Sol waret nedergången; gifwet
 Henne det ena hårda kärleks. slaget efter det an-
 dra, så trofast, at Hon måst digna neder, och ba-
 da sina ögon och bleka kinder i strida tårars watten,
 at Hon kunnat ibland tycka, det blida Faderns an-
 siktet wara förwandladt och HERRANS hand
 för swår på sig, då Hon flere gånger med hjert-
 klämmande smärta måst sig ikläda swarta sorge-
 kläder, och förfara, huru smärtosamt det djupt be-
 dröfwade Enko. ständer är, i synnerhet då Hon
 sist måste sakna den käraste, sate ägta Man och
 hjerte. wännen, nu i HERRANOM afledne högt
 berömmelige Probstsen här i NyEd, i lifstiden
 Högärowördige och Höglärde Herr Magister
 AXEL NORÈN, med hwilken Hon i kär-
 lig ägta umgängelse, såsom en själ och ett hjerta,
 i lust och ledt, i lust och nöd, altjämt samman-
 lefwat i 50 år, til des Gud för några år sedan,
 genom en salig död, denna sata hjerte. wännen til
 sig taget och Deras jordiska hustru umgängelse
 uplöst och skilt dem åt. Sannerligen en hjert-
 klämmande sorg! Ett trofast kärleks. slag af
 den Himmelske Fadren! Men just dermed utbröt
 den Himmelske kärleken i brinnande låga til den
 trogna själen: Den kärleksfulle Trälsaren, som af
 idel

idel nåd så dyrt köpt och återlöst oss, som äger och
 vår om vårt lif, som wil hafwa vårt hjerta, ser
Es. 43: 1. och frågar efter det trogna hjertat, utwalt det
 til sin boning och egendom, och kallat den trogna
 själen wid detta kärliga namn: Du äst min:
 Han uplöser och ofta här de käraste wänners um-
 gångelse, och tager bort den utwärtas ögonfåg-
 naden, just på det at den trogna själen med sin
 kärlek må blifwa allena wid sin **JESU**, och säga:
Cant. 2: 16. Jag 'är din: Och dermed hafwer den Saliga
 Systren ändteligen sielf bäst fått känna **HER-**
 rans kärleksfulla hjertelag til sig, som säger: Jag
 hafwer ju alltid och allesteds haft dig kär och
Jerem. 31. draget dig til mig.

Deraf hafwer Hon efter hand mer och mer bå-
 de rätt lärdt känna, och äfwen lydaktigt i med och
 mot följa **HERrans** goda och wisa råd; Men
HERren allena har af idel nåd hållet wid Hen-
 nes högra hand, at Hon af Hans högra hands
 wid magt hållande i **HERrans** fruktan, såsom
 en rätt **Enka**, then ensam är, haft sitt hopp
1Tim. 5: 5. til **HERren**, beständigt fortfaret natt och dag, i
 trogna böner och hjertesuckningar til Gud och sin
 Själawän, med sitt utwalda lif och kraftspråk:
 Likwäl blifwer jag wid dig;

Och

Och älskbar vår saliga Syster äfwen i den
 höga, sällsynta och wälsignade äldren, såsom en
 andeligen planterad och wätnad örtagård, med
 stor tröst sielf säct sanna detta Guds Andas här-
 liga nåde-löfte: The som planterade äro uti
 HERRans hus, the skola uti vår Guds
 gårdom grönskas, och om de än gamle war-
 da, skola de likwäl blomstras, fruktsamme
 och fårste warda af Andans heliga frukter och
 Christeliga dygder.

Och således har vår saliga Syster framgent til
 sitt sista haft, under inbördes förtroligt och gude-
 ligt sällskap med närwarande kära barn och anhö-
 riga, sin förnämsta förnöjelse och umgängelse i
 Himmelen och wid den utwärtas hyddans mer och
 mer förtungande matthet stadigt förblifwit i så
 hjertdriga trogna samtäl med Gud och sin Frälsa-
 re: Min Gud du hafwer lärde mig at ung-
 domen; Tu har haft mig altid kär, Min
 Gud! för Jesu dyra förtienst skul, förlåt
 och öfwergif mig intet, nu då jag gammal
 och swag är. Hjelp Gud! Huru den kärleks-
 fulle Guden med sin kraftigt styrkande och we-
 derqweckande nådes hand, efter sitt tröstfulla löf-
 te, då warit som närmast at hjälpa, taga den trog-
 na själen liksom på sin knä, bära henne i sin
 famn och låta henne suga af sin hugswalel.

Ps. 92: 14,
 15.
 Ps. 66: 11,
 12.

Ses

ses bröst, desse lifgörande Andans tröste ord:
 Jag skal aldrig förlåta och öfvergifwa dig:
 Tin rättfärdighet är för dig, och HER:
Es. 58: 8. rans härlighet skall taga dig til sig!

Ei så är Bruden wäl beredd, fast än utwår.
Cant. 1: 6. tes swart, och kan säga: Ser icke therefter,
 at jag så swart är, ty solen hafwer bränt
 mig, och inwärtens ganska dägelig, klådd
Pf. 45: 14. i gyllene stycken. Brudgummen JESUS war
 då titreds, genom en salig död, taga Hennes sälla
 själ til sig i Himmelsk äro och härlighet.

Således war den troгна själen med JESU an-
 deligen lifgörande Lefamen och Blod, uti den dy-
 ra Mattwarden sist bespisad, wäl förnögd at skil-
 jas hådan och wara med sin JESU altid, in-
 slutit sig aldeles i trone uti sin Frälsares nådes-
 hand och famn, med så anderika ord af en wåra
 Christeliga Kyrko: Psalmer.

Min Brudgum kom! kom in til mig,

Tig wårdigas mig gifwa

At doch tin kärlek skadelig

Må ewigt hos mig blifwa.

I nöd och död äst du miu frögd,

I dig är jag så hjertlig nögd

Äj stole wi åtskiljas!!

Ei

Si så föder Gud sina Trogna och helige, efter sitt råd både underligen och wäl! ifrån ett u-selt och bräckeligt ler-hus til ewig äro och härlighet; Ifrån en sorgedal och mödosam werld, genom mycken sorg och bedröfwelse til ett Himmelskt Paradis, oändelig glädje och salighet!

Ach! at wi dödelige menniskor måge 'altid besinna, at så sant som HÆRren lefwet, skal döden icke en gång efter Guds åfwen wisa råd skilja oss åt!

Ach! at derföre ingen ting i hela werlden må wara oss så kär, som oss skal kunna' draga och skilja ifrån Guds kärlek, som är i JESu Christo; utan at wi här i trone, förente med wår gode Gud och Frälsare JESu Christo, måge beständigt följa, och blifwa wid HÆRrans råd och så åfwen i kärlig umgängelse Christeligen sammanlefwä, såsom bröder käre, wi som Christne äro, at wi på ändalyftone af Guds nåd uptagne til Himmelsk ära och härlighet, måge lefwä och blifwa tillsammans hos Gud altid i Himmelsk glädje i alla ewighet!!!

PERSONALIA

Af den ärfarenhet man hafwer om detta timmeliga lifwets beswärlighet och stadiga omwärling af hwarjehanda wedermöda, skulle man wäl tycka, at ingen är lyckeligare, än den, som får sluta sina dagar, när han börjar rekna dem, och i barna åren komma i den rätta Fadrens föte: Men den himmelska Sanningen lærer oss, at, fast än Gud hastar med sina barn undan olyckan, så är det likwäl en del af de belöningar i tiden, som han dem låfwat hafwer, at de skola länge lefwa på jorden. Ty om de icke blifwa länge borta i werlden för sin egen skull, efter dock bäst är, at wara hemma i Himmelen, så sker det wissertligen androm til gagn och nytta, dem de med sina af Gud förlänta gåfwor tjena, med goda exempel upmuntra, och med trägna böner deras wälgång understödja. De klaga wäl, at de måste längre än andra, wara i mistning af Guds saliga åskådande, och fråga med innerlig längtan: Och när skal jag dertil komma! Men deras begär är likwäl alltid in för Gud, medan de här äro; I honom hafwa de sin del, hos honom plåga de sin umgängelse, för honom framlåga de sit åliggande, i synnerhet, at han wille på deras tilcagande ålderdom, tiltaga, at med sin wedersäweckande nåd styrka, stödja och stadfästa dem i tronne in til ändan, samt gifwa dem tronens ändalyckt, den ewiga saligheten; Och den trofaste GUDen styrker dem,

Dem, hjälper dem, och bär dem, in til des de, af lefwande måtte, få fara hådan i frid, och wandra in för Gud i de lefwandes lande. Då hafwa de fuller årenått en så fullkomlig åra och hårlighet, at de alsintet bekymra sig om Mennisko: lof och beröm på jorden; Dock utbrista låf: roser i deras bygdespår såsom af sig sielfwa, och deras årbara wandel kan icke annorledes, än af alla rättfinta med heder och beröm påtänkte warda.

Detta förbinder oss, at wid närwarande tilfålle något närmare förestålla oss den i lifstiden Högåreborna och Dygdådla nu hos Gud ewinnerligen Saliga Probstinnan MARIA ISER; hwilken den allrahögste, utom mycken annan bewist nåd, åfwen behagat wålsigna med en hög ålder, så at Hon en ansenlig tid trampat denna jordenes stoft, utan at låta sig deraf förblindas. Och fast ån hwar och en, som Henne kânt, och haft fågnad af Dess behageliga umgänge, lærer tilförne hafwa sig nogsamnt bekant, huru redeligen Denna Saliga för sig wandrat hafwer; Icke desmindre, som det kan lånda dem sorgbundnom til tröst, androm til upmuntran och märkeligt efterdöme, och Den Saliga Döda til priswårdig i hugkommelse; så förmodar man, denna Förnåma och Hederwårda Forsamlingen benåget tillåter, at man, efter en loflig och wid våra jordesfårder wedertagen plågsed, Hennes wandring: lopp korteligen omförmåler.

För något mer ån 90 år sedan, då man skref den
Ejugo,

Tjugofemte dagen i Januarii månad år 1670. år Hon född til werlden i Sunne- Präste- gård af hederliga Föräldrar. Fadren war den högtberömelige Kyrkoherden i Fryrdaln, samt Probst uti tillydande Contract, Hög- ärewördige och Höglärde Herr Magister! JOHAN ISER: En Man af sådana förtjenster, at Hög- loflig i äminnelse Konung CARL den Elfte gaf Ho- nom genom Nådigste Hand- bref försäkran om hög- reders- rum; som ock snart gått i fullbordan, om icke Den Allrahögste kort derefter gifwit Honom rum i den ewiga roligheten. Modren war den Högårebor- na och Dygådla Fru ELLIKA HASSELBOM, Den för sin widsträckt lärdom, så wäl som sin utmärkta Gudsfruktan högtberömde Probstens och Kyrkoherdens i Fryrdaln, Herr Magister MAGNI MARIÆSTADH kärälskelige Dotter.

Men som ingen sällhet är för Menniskan, at födas til werlden, om hon icke blifwer född til ett GUDS barn, och kan winna en nådig försäkran om arfsrätt til Himmelen; Så war ock det främst uti dessa För- äldrars omsorg, at Deras kära Dotter skulle blifwa rentwagen i Döpsens flod, och dymedelt delaktig af Nåde- förbundet med GUD och det andeliga lifwet, som skänkes i Christo Jesu.

Widare, och så snart Hon kunde se sig om uti den Nådes- rikedom, som Gud hafwer utgitt öfwer oss genom Jesum Christum, fick Hon genom deras för- sorg en god, och för Henne passad grundelig kundskap
uti

uti den sanna Christendomen, på det Hon måtte med egna ögon se wigten och wärdet af det förbund, som Hon med Gud i Döpet ingått; wälbesinnande, at denna fundskap är den säkre och oswifelige grundwal, hwarpå både timmelig och ewig lycksalighet byggas kan, och utom hwilken de outhärliga Nåde-gåfwor, som uti Döpet skänkte blifwa, hos många Menniskor, ej mindre beflageligen, än ewinnerligen, förlorade warda. Huru fruktsam Denna Föräldrarnas nödmarit med Henne, derpå behöfwe wi ej annat bewis, än Denna Saliga Fru Probstinnans Gudeligen förda wandel, som witnar från Dess början til slutet, at Hon varit ett grönskande och fruktbärande trä, HERRANS Plantering til pris: Ty, som Hon af barndomen lärt at frukta och älska Gud, samt wara uti de stycker, som Hennes salighet tilhörde, så har Hon och deruti tilbragt sina dagar.

Härjemte hafwa Hennes kära Föräldrar haft behörig aktning på Hennes upfostran uti alla de stycker, som til detta timmeliga lifwets beqwämlighet pröfwades för Henne nödiga och anständiga.

Detta allt hafwer och Gud så wälsignat, at de med fågnad sågo denna sin kära Dotter wara uti alla sina gårningar idog, munter och omtänkt: Hwilka egen-skaper woro hos Henne med hwarannan så jämfade, at ordning och drift war uti allt Hennes företagande.

Uti sådane egen-skaper, samt ett behageligt anseende,
kunde

Kunde hon icke länge blifwa ofynlig för det andra Kå-
net, och dem i synnerhet, som woro i tilstånd at söka
en Maka; Då Kyrkoherden i Wifsums Församlingar,
Waldrewördige och Höglärde Herr Magister JO-
NAS EMZELIUS, war lycklig at få denna åstundade
hjelpen på sin lott, med hwilken Hon, efter Guds För-
syn och Förälldrarnas råd, ingick Äktenkap den 20
Januarii 1688: hwarefter Hon måste förgåta sin Fä-
dernes bygd, och följa sin Man, thit Hans wandrings-
möda kallade Honom. Den kärlek, hwarmed Hon be-
mötte sin Man, fast än uti en olif ålder, och det för-
stånd, hwarmed Hon uti de ännu unga åren stötte
sitt hus, fördubblade hos Mannen den kärlek och he-
der, hwarmed Han tilförne war Henne tillgifwen;
hwilket ej annat kunde, än hos Henne förorsaka såg-
nad och glädje: En glädje, som, efter den allrådan-
de Gudens behag, måste uphöra för Henne, då Hon
saknade sin Man, som, på kallelse, gif in uti sin Her-
ras glädje den 8 Junii 1695.

Det bedröfweliga Enko: Ståndets obehageliga fölg-
der måste Hon nu kännas wid, uti en ålder, då de äro
minst drägeliga; men Försynen wille i tid bereda Hen-
ne til det, som Hon skulle flera gånger årfara: Ty
fast än Hon 1697 den 15 Julii trädde i Äktenkap med
Kyrkoherden i Wifsums Församlingar, Waldrewör-
dige och Höglärde Herr Magister SVEN KOLTHOFF:
En Man, som med Änglalik wänlighet och intagande
Iefnads: sätt förbandt sig alla, ännu mera käraste wän-
ner, som hade närmare tillfälle at intaga, det Hans

G

människo

människo kärlek war efter Hans hjerta, Hans hjerta, som älskade Gud, och måste derföre älska sin nästa; Så måste Hon likwäl snart åter med hjertans sorg se sig allena, och sakna denna ljusliga Mannen ibland de lefwande på jorden, då Honom wardt gifwet, at til sin bättre del lefwa i Himmelen den 7 Januarii 1699. Hans behageliga äminnelse (*) gaf Henne ymsom sorg och tröst; och det, som skulle föröka andras tårar, af-torkade dem hos Henne, at Han lemnat under Hen- nes hjerta en får pant, som Hon frambar den 4 Junii 1699. Denne gaf Hon Fadrens namn, förwissad, at han oc skulle blifwa arfwinge af Fadrens dygd och egenfaper; hwaruti Hon ej heller tog felt; ty han upwårte under förträffeligt hopp, hade förmon af he- derliga bekantsfaper, och mogen insigt uti flera wet- tensfaper; Men just då han skulle gå in uti den stora werlden, så wandrade han all werldenes wäg den 6 Januarii 1728.

Sedan Salig Fru Probstinnan tillbragt ett och ett halft år allena, fickade Gud det så med Henne, at Hon 1700 den 8 julii ingick ett så waraktigt, som kärt, Ägtenskap med då warande Kyrkoherden i Wifsum, sedermera

---

(*) Huru stor den kärlek waret, med hwilken Saliga Fru Probstinnan bemödt bägge dessa sina Män, kan därpå slutas, at Hon på Deras graf i Wifsum lå- tet lägga en uthuggen sten med Deras namn. Den- na stenen synes astagen ibland Grasskrifterna.

federmera Kyrkoherde i dessa Respective Församlingar, samt Probst uti tilltydande Contract, den Högårewördige och Höglärde Herr Magister AXEL NOREEN, hos hwilken Hon troget wid Hans sida, undergic de öden, som Åktenkap med sig förer, och tog icke mindre del uti beswärligheter, än nöjen.

Man lærer här icke utan fågnad ännu påminna sig, hwad aktning Hon haft på sina Skyldigheter, samt med hwad alfwär och förstånd Hon war uti alla de frykter, som Henne tilhörde. Ty som Hon tilbragt hela 54 åren, och således den drygaste delen af sin wandrings-tid, här i orten, så hafwer oc Hennes ordentliga och årbara wandel ristat sig djupare och med starkare Pensel-drag uti hwar och ens minne, än af glömskan kan den så lätteligen utplåna och bortfråta.

Witnen af Hennes ljufliga sammanboende med denna kåra Mannen, eller, rättare sagt, tåflan Dem emellan, hwilken dera skulle förekomma den andra med höfslighet, wänskap och kärlek, hafwa warit 7 barn, 5 Söner och 2 Döttrar, af hwilka 4 Söner blifwit i den spådare äldren, då de icke ännu kände det onda, som wanfar i detta dödeliga landet, kallade at smaka HERRANS goda uti de lefwandes lande; Men Kyrkoherden i desse Respective Församlingar, Högårewördige och Höglärde Herr Magister JAHN NOREEN, samt närwarande Döttrar, Mägar och Barna Barn, som ännu lefwa i tåre-dalen, kunna icke utan tårar sakna

afkna Denna, som med råd och dåd, med möda på jorden, och kämpande med bönen i Himmelen, Deras wälgång besörigt hafwer.

Med en förnuftig upmärksamhet och idoga händer hafwer denna Saliga hanterat sin hushållning, och, ehuru swag tildrågten war, efter den tidens tryckande omständigheter, så war den likwäl, med Guds wälsignelse i så sparsamma händer, icke allenast tilräckelig til hufets hederliga hållande, samt barnens anständiga upfostran, utan ock til nästans hjelp i nöden, hwaruti Hon war så öm, at Hon wäl ofta delte med honom sin nödtorft, det mången lärer ännu Henne til beröm påminna sig.

Men Gud, hans nåd, och det, som kunde fågna Hennes Siäl, låg Henne altid främst i tankarna. Derföre just blef man hos Henne warse en oföränderlig kärlek och otwungen wördnad för Guds ord, och en stilla andakt under dess hörande, läsande och betraktande. Ingen ting samlade Hon ifrigare än denna skatten, ingen ting kunde heller högre förnöja Henne. Derföre såg man Denna Hanna altid i Herrens Hus; Ty som Hon war fattad af Guds kärlek i Christo Jesu, så at ingen ting kunde skilja Henne därifrån, så kunde ej eller någon ting, hwarfen köld eller heta, eller swaghet eller bräcklighet, eller högsta ålderdom, skilja Henne ifrån Guds Helgedom, när Hans ord förkunnades; hwilket Hon icke förwarade såsom blinda och mttet betydande ziffror i minnet, utan

ntatt såsom märkelse: ord, skrefue af Guds Anda i hjertat, och såsom sådane Helgedomar, som Hon behöll i ett ganska godt hjerta, så behöll i hjertat, at Hon förde dem i ljuset i hela sin Gudeliga umgånge.

På en sådan kärlek til Guds ord fölgde, at Hon war uti sina Christeliga Skyldigheter derefter. Hon war en Dygdessam Qwinna, wänlig emot alla, gif mild emot de fattiga, uppbyggelig i umgånge, trofast i ansäkningen, och tålig i bedröfwelsen.

Märkeligt prof deraf, at Hon med tålmod fattat sig i Gudi, hafwer Hon bewist, när Gud, på Hennes högtupstigaude alder, år 1750. den Junii hädankalade till sig Hennes Hederliga, Hennes mycket älskliga, Gudi och Menniskor behageliga Man; då Hennes tredje gången refna hjerta ej kunde undgå, at swärli- gen blöda: Men man hörde likwäl ingen obllig klagan af Henne, utan fast mer gaf Hon Gudi äran, sågande: HERren gaf, och HERren tog, wällsignadt ware HERrans Namn! Jag hafwer längre än andra haft fågnad af hans närwarelse; Hwad? Skulle jag då klaga deröfwer, at jag någon tid är allena? Ty Gud är när mig; och jag wet, at han icke för- gåter mig; ty han är min Gnd, som i sinom tid wisseliga samkar mig in i den sköna roligheten.

När Hon uti ett sådant förtroende til Gud hade wandrat inför Honom til en hög ålder, öfwer det Mofaiska sällsyna åretalet, och det wid god hälsa och merendels alla sina ut- och inwärtens sinnens munterhet, så blef Hon sista Böne-Dagen i förledna året, iust som Hon skulle gå med hopen in uti HERRANS Hus, beswärad af en så stark matthet, at Hon måste låta strax föra sig tillbaka, bekymrad deröfwer, at Hon ej fick wara med dem, som Högtid höllo; men nögd dermed, at Hennes förlossning syntes nalkas. Och fast ån sjukdomen gaf, efter någon tid, det anseende, sam wille Han öfvergifwa Henne, så hade Hon likwål ringa förtroende til en sådan lisa; Blef derföre uti stundelig beredelse, at möta sin Gud, när han wille kalla Henne; stärkande sig flera gånger med åtan- kan af Jesu lidande för synden genom den Heliga Nattwardens andåktiga begående, samt blifwande i innerliga böner natt och dag. Uti sådan Hennes för- fattning återkom mattheten ännu mera i Januarii månad innemarande år, och fortfor at mer och mer förderfwa Hennes jordiska hydda: Men Hon blef stilla wid sin Gud, och kämpade med döden i lefwande hopp, at Hon skulle derefter lefwa ewinnerliga, til des Gud ånteligen gorde Hennes tro segrande, Hen- nes wända drågelig, och Heunes förlossning saltig; Då Hon den 28 April stiftledne kläckan 2 om morgo- nen sakta i HERRANOM affomnade, sedan Hon, på wä- gen emellan Lifwet och Döden, berömmeligen tilbrakt 90 År och 3 Månader.

Den Nådefulle Guden, som tagit Hennes Själ til
 sig uti liffens boningar, forlâne och oss nåd, at efter
 Hennes exempel uti lefwande tro, fast hopp och för-
 nøgeligt tolamod, så kunna genomgå detta jordiska
 mödosamma lefwernet, at wi med Henne och al-
 la trogna, måge på den stora och sista da-
 gen winna en glad och frögdefull

upståndelse!

Actsa

Tacksägelsen.

För den ära, kärlek och bewägenhet, som denna Förnåma och Hedervärda Guds Församling behagat förklara genom sin närwarelse wid denna Begravnings = act, aflägger den Saliga Dödas Barn ödmjuk och tjenstelig tacksägelse, och wilja sådant, uti alla tillfällen, med skyldig wördnad hogkomma, och med redobogen tjenst bemöta.

1712

Öreminne

Areminne

Swer

S R W

M A R I A I S E R.

1760.

S

Sås vandring, Man et Åreminne,
 Som ej Sit låf af smicker lånt,
 Som du skal döma wälsförtjänt,
 Så framt du sielf har ädele sinne.
 Hwad är för dygd som äskar låf?
 Mån blott hos Hjelten, Drott, och Lärde?
 Nej, dygd som dygd har eget wärde
 I sielfwa Käfwan som i Häf.

De Storkwärl som off ofta döra,
 Som falla ens på någras lott, A M
 Och oftast skaffat mindre godt,
 Ehuru ädla, huru swära,
 I lågligheter dock bestå;
 En önskelig wind för äresluta,
 Som kanske flera wisse bruka,
 Men en bland tusend ej kan få.

Skär dessa fritt i Sten och Ceder,
 Det gifwes mera dygd ändå,
 Som alla Menstor kunna nå,
 Och i sitt mått förtjenar heder;

En dygd sig lif och jenn i alt:
 Et guld så med som utan pregel,
 Ja håller stånd i Eld och Degel,
 Som pröfwar all tings inre halt.

Et lif upoffradt til Guds Åra,
 Som har af Mensklig swaghet minst;
 Som räknar för sin största winst,
 Alt öfwa dygdens swära lära;
 Som söker likt en idog träl
 Ut gagna i sitt fall det mästa;
 Et blödiget hjerta för sin nästa,
 Blott skapadt, för at göra wäl.

Du frågar, hwar wi sådant finne?
 Jo, se, här göms i grafwen nu,
 En nitti-åra Heders Fru,
 Helt wärdig sådant Åreminne,
 En Krona på den Noorska Stam:
 Som sig i wida grenar sprider;
 Ett sällsynt lif, ej blott af tider,
 Men dygder, som det alstrat fram.

För ålder bör man ingen läfwa,
 (Om ej för måttlig lefnads-art)
 De froma dö nu sent, nu snart;
 Ty lifwet är en Himla-gästwa.

En åldrig narr, en lastens Slaf,
 Gå steg för steg i nestlig wana.
 Men den som tråkat dygdens bana
 Lågs endast äre-full i graf.

Slit ålder är en dubbel lycka:
 En lågenhet til mycket godt;
 Ut wisa prof i stort och smått
 Gör Kronan, som skal wårket smycka.
 Ty tid och rymd gör profwet stort.
 Hvad more mer i dygder blänka,
 Om göra wål och ådelt tänka
 De gingo lika lätt och fort?

Wår Sällas lif war just et smycke
 En kied af år, af dygd, beswår;
 Men som min hand ej stadgad är
 Ut wårdigt skildra hwarje stycke,
 Jag ty dem uu tilhopa tar:
 Et moget wett, et ådelt sinne,
 En Heders Hus-Fru ut och inne,
 Dändligt wördad af en hwar.

Hwad prof! at trenne Makar mista,
 Och ålftanswårde hwarje gång,
 Hwars sammanlefnad ej war lång.
 Fast Hon ågt femti år den sista

Ut se uppå en tid så fort,
 Hur wånn och släppter tidt förswunnit,
 Ja de som från Dess rot uprunnit,
 Och lefwa dock när de gå bort.

Slit tidens hwälfning dygd bereder,
 Ut ständigt gifwa lika glans.
 Hon ägde alt hwad godt som fans
 I alla Sina tiders seder.
 O! wördnads-wärde silfwer-hår,
 Som hwirnat uti dygd och åra!
 Och prydt Dess ädla sedo-lära,
 Som råkt i mer än nitti år.

Så war den Bild wi här beröme,
 Fast jag ej trugar'n just på dig,
 Förnögd, om jemt han bleswe mig
 Och ofödd slägt til efterdöme.
 Han tjenar oss til intet skäl,
 Med ärfda mästerstycken pråla;
 Men efter deras mönster måla,
 Och prisas, som man träffat wäl.

Men Du nu mera sälla Andra,
 Om irrwett djärfs Din dygd försmå:
 Om tid och glömskan skulle rå
 Dit minne bort i skuggor blanda;

Hwad mer! Ty snart Gud öfna lär
 Sit Åretempel i det höga,
 Då får et fältt förklaradt öga
 Se huru klart Du lyser där.

Af en Noors Stammens Ättling
 Sam Ol. Tilas.

†

†

†

Sär äldrens täcka heders staf
 Af Dygd och börd fått mogen styrka,
 Hwar dygdig själ wil den ju dyrka
 Med ära, wid dess wårda graf.
 Den Himlen wårdig akka plär
 At prydas med den huswudbona,
 Som Salmon fallar heders Krona,
 Sit lof i rotfast Geder står.
 När uti lyckans hra dans
 Dess trälar blotta stenet hysa,
 Skal denna heder härlig lysa,
 Som fått af dygden bästa glans.
 Der falskhet går i dygdens flär,
 Der ormar sig bland rosor dölja,
 Der döljka rånkor släten följa,
 Den sanna äran huswill är.

När

När falska tungor loford gje
 I lifwet, äfwen ock wid Gristen,
 Der dygden blott är utan skristen,
 Blic alt berdm förargligt spe.

När ädel börd och heders ätt
 Ät en owardig anor skänka,
 Får bördens heder dubbelt blänka,
 Der dygden henne følger tätt.

När ren och oförfalskad dygd
 Til sista slut bär wärdig heder;
 En sminkad dygd sig sielf bereder
 Til slut en ewig skam och blygd.

När dygd och wett så söljäs ät,
 De wist en wärdig ära hysa,
 Til efterdöme de ock lysa,
 Ju med en dubbel heders ståt.

Wet, älder! Om dit silfwer-hår
 Ej med sin dygd sin glans förtjenar,
 Och om dit silfwer stämpel lånar,
 Du til din graf i mörker går.

Du ädla börd! Din glans förgår,
 Om du har intet mer at bära,
 In dina Anors enda ära,
 Och intet för din rakning står.

Men,

Men, Ibla börd! och Alders högd!

Om bygden får Er ständint följa,
Kan aldrig afunds bistra bölja
Försalta Edor äras frögd.

Kom, Alder, Dygd, och Heders Börd!

Påminner Er wid denna Gristen,
Fast bättre än af denna skriften,
En Att, af Dygd, som blifwit förd.

En ISERS och NORENE = slägt,

Som uti Wärmars bygd upruunit,
Kring Swea rum och ära wunnit,
Sit rum och ännu pryder tåkt.

Desse rötter fasta stammar stänkt

Til Rikets Råd, til Kyrkans styre,
Förtjänt med heder räknas dyre,
I purpur och i sammet blänkt.

Wälsignad rot, med heders blad!

Långt högre än at kunna nämnas
Med wärdig heder, eller lämnas
Onämnde, fast i ringa qwad.

Si här, en Fru, af samma Att,

Af Att, som gifwit Männ och styrka
At Hof, at Domstol, Sköld och Kyrka,
Har slutit jordist lefnads sätt.

Desse

Dess ålter öfwer Mitti år,
 Den gåtwan Himlen sielf förlänte;
 Men loford, som Dess Dygd förtjante,
 Långt öfwer all wår räkning går.
 Ett Manna wett i qwinno-kropp,
 En sann Gudsfruktan, ädelt sinne,
 De tekna up i ewigt minne
 Dess ärewårda lefnads lopp.
 Allt det, som pryder könet wäl,
 Här fans til en så ymnig räkning,
 Som tälles ej med jordiff tekning,
 Dock wördas af hwar dygdig själ.
 Här billigt ock bör teknadt stå,
 Ut Brämlands äldsta hedersqwinna
 War Probste-Dotter och Probstinna,
 Dess Döttrar ock Probstinnor Twå.
 Dess Son i samma aktning står,
 Som pryder namnet af Dess Fäder,
 Han deras åretjenst bekläder,
 Och deras heder af oss får.
 Si! Heder Dygden följa wil,
 Som Fädren åt sin Barn förwårfswa,
 Om Barnen sina Fäder ärfwa;
 Så räcka Dygd och Heder til.

Så följa leder på hwarann
 I Slåkten, när ren Dygd den binner
 Tilhopa; hwar sin åra finner,
 Den tidens rost ej tåra kan.
 Men hvilat nu, Du Heders Fru!
 I Dig wår tid sin heder sunnit,
 Och Du en ewig åra wunnit,
 Wi sakne Dig och förge nu.
 Du likwål hos oss leswa skal
 Uti ett ewigt åreminne;
 Din Alder, Ått och Alda Sinne
 Sku aldrig se sitt Minnes fall.

IN TUMULUM

Cur tibi tam levis, & cur tam jucunda Senectus?
 Libera quod vitiis prima iuventa fuit.

AF JOHAN BERGMANN.

Graf-Wård.

En.

Tacksam: Efterwärd.

Skål. Uti. Heder. Förwara.

De. Framfarna.

Märkwärdiga. Och. Berömliga. Resnad.

Prob;

Probstinnan.
Högåreborna. Fru.
MARIA. ISER.

Föddes. 1670. Den. 25. Januarii.
Var. Tre. Gånger. Gift.
Lejde. Med. Sista. Mannen. Tillhops.
Uti. Femtio. År.

Tjugu. Sju. Dagar. Mindre.
Dog. 1760. Den. 20. April.
Sedan. Hon. Wandrat. I. Denna. Werlden.
Rittio. År. Och. Tre. Månader.
Samt. Sedt. Sina. Barna. Barns. Barn.

Detta.

Såsom. Sällsynt.

Wore. Iu. Nog.

At. Göra. Henne. I. Hogkommen.

Men.

At. Hafwa. Lefwat. Och. Dödt.

Wör. Icke. Göra. Fyllest.

Till. Swärdeligt. Åreminne.

Denna. Fru.

Prydd.

Med. Alla. De. Egenskaper.

Som. Kunna. Åfka. Hos. Dess. Rön.

Har. Warit.

I. Ungdomen.

Quick. Och. Tidigt. Mogen.

Sina. Föräldrars. Ögnalust.

Af. Kända. Afkad. Och. Årad.
 J. Stadiga. Åren. Och. Medelåldren.
 Begåfwad. Med. Mannawett.
 Sina, Männers. Fågnad.
 Sina. Barns. Wågledare.
 Uti. Sina. Gerningar. Och. Upförande
 Et. Efterdöme. På. Årans. Wåg.
 På. Ålberdomen.
 Uti. Denna. Werlden. Försökt.
 Och. Af. Guds. Anda. Styrkt.
 Sinom. Anhörigom. En. Heder.
 Och. Allom. En. Sällsynt. Spegel.
 Alltid. Wördad.
 Såsom. En. Utom. Ålt. Loford.
 Lysande. Heders. Fru.

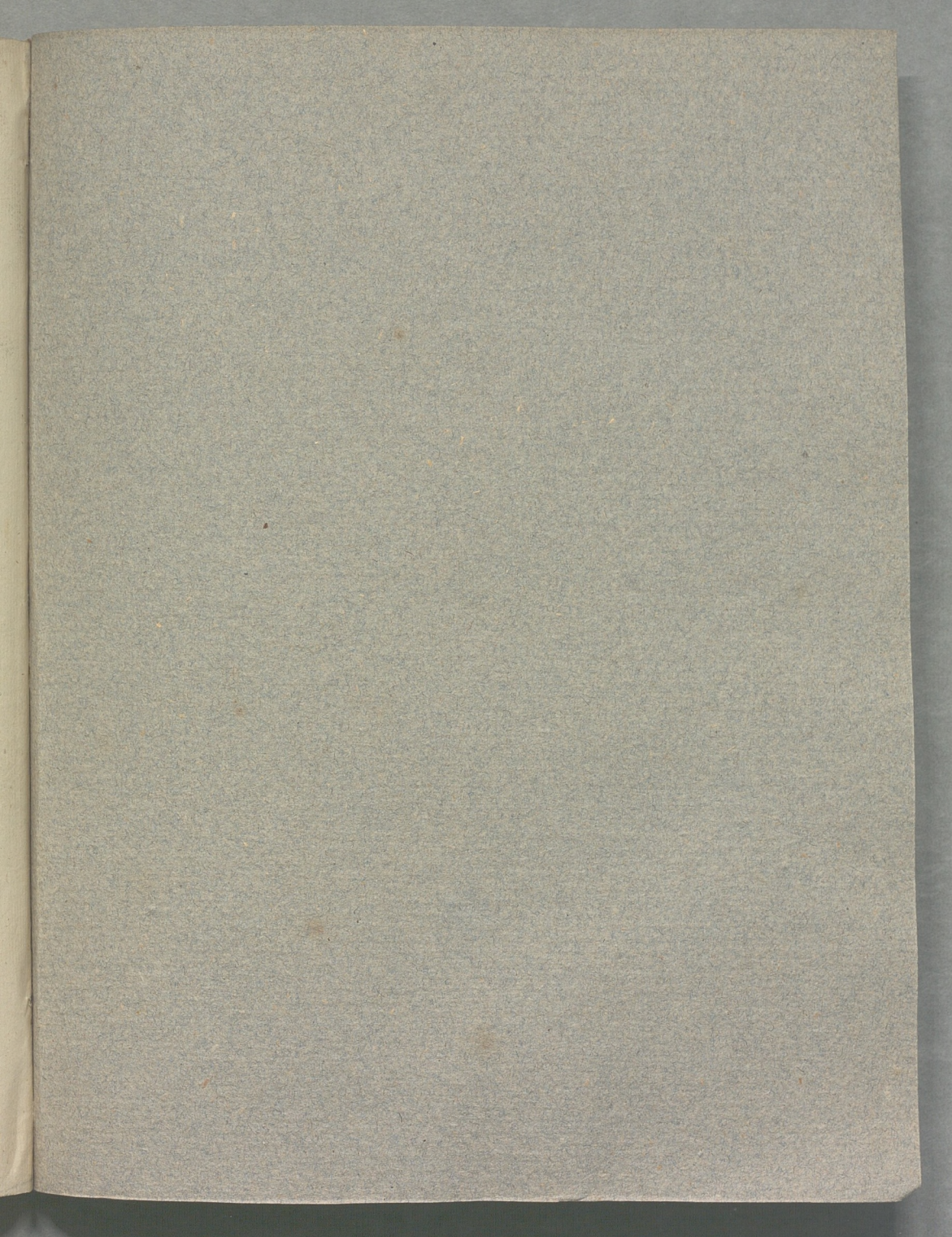
Hennes. Minne.

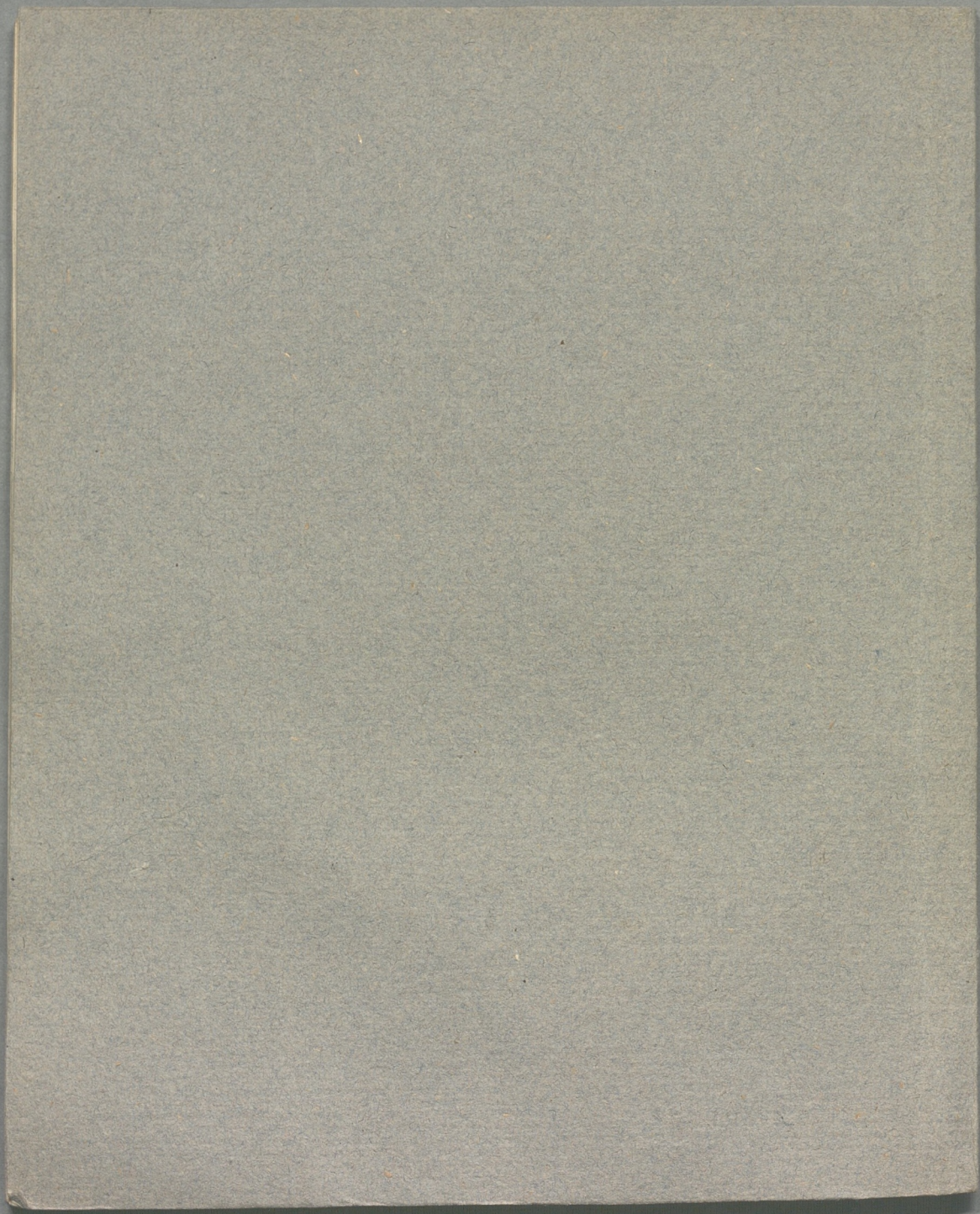
Wör. Derföre. Åras.

Af. Efterkommande.

Til. Sednaste. Tider.

www.books2ebooks.eu